

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

ПЕПЕЛ

chitanka.info

Те се качиха запъхтени, когато сирената даваше сигнал за тръгване.

След минута-две дървеният мост бе изтеглен и параходчето, което кръстосваше всеки час между Венеция и Лидо, се отдели от брега. Винтът весело зашумя, около него кипна бледозелена пяна, островът изведнъж се отмести, заплува надясно и почна да се смалява заедно е всичко върху него — алеи, пъстри бараки, вили и грамадните хотели в дъното. След малко заливът се откри неочаквано, блеснал в летния следобед и слят на изток с освободеното от брегове море.

Палубата беше претъпкана от хора. Местни жители с кошници и вързопи, които се връщаха от града, група провинциални ученици с двама католически духовници, немски екскурзианти — мъжете с цветни очила и кодаци през рамо, жените в шемизетки и ниски токове, младежи с широки рамене на палтата и с по два дълги косъма вместо мустаци — цялата оная международна, средна ръка публика, която се среща през лятото по всеки известен европейски курорт. До комина, седнали направо на пода, двама работници-италианци разгъваха омазан вестник и почваха да се хранят. Лекият ветрец от движението довяваше мирис на море и праскови, смесен с дъх на евтин салам.

Двойката, която се качи най-последно, се огледа. Всички скамейки под тентата и до парапета бяха заети. Те се промъкнаха, през навалищата към носа на параходчето. Отсреща Венеция изплуваше в привечерното небе като огромен розов медальон в рамка от синьозелен емайл. Слънцето, слязло вече над хоризонта, огря стройната моминска снага на младата жена, облечена в изискано проста светла рокля, и запали златен блясък в тежките ѝ тъмноруси коси. Мъжът, едър, с грубичко, но приятно лице, в пътен костюм и без шапка, се бе загледал вдясно. После той се обърна към младата жена, протегна ръка и посочи нещо. Параходчето минаваше край градината на брега и сред гъсталака се мярна мраморният бюст от паметника на Вагнер. Младата жена свали тъмните очила за слънце и лицето ѝ се откри — цялото озарено от две големи сивозелени очи. Тя направи една крачка, заглеждана към брега, който бързо бягаше назад. При това движение усети, че настъпва някого, дръпна се и без да поглежда, рече машинално:

— О, пардон!

Мек, малко заглушен мъжки глас веднага отвърна:

— Prego, signora!^[1]

След един миг същият глас, вече изненадан, възкликна:

— Ама — вие?... Весела? Госпожица Весела Мерджанова, нали?...

От скамейката до парапета изведнъж пъргаво се дигна мъж и се изправи пред нея, слабо наклонен напред и с къса луличка в ръка. Тя сбърчи вежди за минута, вгледа се, трепна и силно поруменя. После веднага се усмихна цяла, сякаш всичко — лицето, косите, дрехата се засмяха, но тутакси се сдържа и само тихо извика:

— А!... Значи... вие... вие сте тук!...

Обърна се към спътника си, който гледаше недоумяващ тая бърза сцена, и добави:

— Киро, запознайте се... Господин Рашев, художник, мой съкурсник от академията... Моят мъж — доктор Аврамов.

Другият се поклони още веднъж и любезно подаде ръка:

— А, така!... Enchanté^[2]... Драго ми е — нали така беше? — обърна се той усмихнат към двамата. — Малко съм забравил български...

Сега двамата го огледаха набързо. Мургав, с отметнати назад черни коси, с тънка, стройна снага, в хубава риза и палто под мишница, той се усмихваше насреща им и две дълбоки бръчки около устата мърдаха иронично и нервно. Под гъстите вежди, също така подвижни, блестяха живи черни очи.

Съпругът, коректно любезен, но сдържан, мълчеше. Той не обичаше твърде такива внезапни втурвания. Без да имаше някакъв определен ред, все пак нещо се разбъркваше. А тия стари познайнства на жена му с хора от тоя чужд за него, тъй наречен артистичен свят, винаги му бяха неприятни и стесняващи. Тя, да, тя се разбираше добре с всички, но той нямаше общ език с тях. Ала новият познат бе така простосърдечен и обезоръжаващ, така подчертаваше вниманието си към него, че скоро разговорът потече непринудено и леко.

— Да, излязох най-после и аз... — отговаряше на някакъв въпрос младата жена и бог знае защо думите ѝ внезапно се пресякоха. После погледна съпруга си и добави: — Моят мъж не можеше да остави в първите години пациентите си. Но това лято се решихме. Да... Бяхме в Берлин, в Париж. Стояхме седмица в Рим, отбихме се и във Флоренция. Тук сме от три дни и сега се връщаме в София. Домъчня ни вече, оставили сме там дъщеря.

Параходчето приближаваше дебаркадера до пиацата. Лагуната лъхна своя мирис на тиня. Откъм площада идеше равна и мека глъчка. Слязоха на кея и тръгнаха бавно из космополитната тълпа.

Мургавият мъж бърбеше непрекъснато, трескаво оживен, усмихнат и приведен напред, за да може да гледа двамата в лицата. Вървежът му бе малко нехайно-ленив, като моряк на суша. Някои от минавачите — важни, солидни чужденци — го поздравяваха любезно, други — бедно облечени местни хора — махваха с ръка:

— Ciao, Paolo!^[3]...

Той почти не отвърщаше, потънал в радостно възбуждение от срещата.

— Слушайте... Останете още един ден тука. — Очите му все така дяволито се усмихваха, но в удължените бръчки имаше нескрита молба. — Хайде, господин докторе, решете! Само един ден! Ще ви покажа толкова неща: познавам Венеция по-хубаво от София!... И за мене ще бъде... как беше? — да, празник, празник!... Знаете, няколко години вече не съм срещал компатриоти!...

Докторът погледна към жена си:

— Най-последно, ако иска Веса...

Тя отпусна клепачи, не отговори веднага и после уморено промълви:

— Да... Как?... А, не, не!... Ще си вървим... Детето ни чака. Не бива! Ще си тръгнем тая вечер, както бе решено... Куфарите са стегнати, в хотела знаят...

Изви очи към морето, после се обърна към художника и дълго, мълчаливо го погледна.

Неговите очи срещнаха тоя поглед също тъй мълчаливо и лицето му отново се промени и посърна внезапно:

— Тогава позволете ми тая вечер да бъда с вас... докато тръгнете за гарата... Имате още няколко часа, ще вечеряме заедно. Ще направим след това един малък тур с гондола... и после — ще вземете параходчето за гарата... Ще ми позволите, нали?... Най-сетне аз съм indigène... как се казваше това? — Да, тукашен... вие сте ми гости. А имам и още една причина — той се засмя съвсем по детски хитро, — после ще ви я кажа...

Бяха стигнали до кампанилата, той спря за минута и добави:

— Сега аз ще отскоча за десет минути наблизо — бях дал среща някому, трябва да се обадя. Вие, ако искате, отбийте се в хотела. Ще се намерим ей тука, под часовника.

И със своята разклатена походка и шапка в ръка той се мушна в навалищата. Те тръгнаха бавно, без цел, из тесните улички, окичени с евтини сувенири, спряха на някакъв ъгъл пред една Мадона с кандило, после завиха наново към площада. По пътя в една книжарска витрина докторът съзря нова книжка на медицинско списание и влезе да я купи. Младата жена направи две-три крачки из уличката и разсеяно погледна в насрещното кафене. Неочаквано стори й се, че вижда вътре познат силует. Взря се: да, не бе се излъгала. Той беше. Гърбом към улицата, той разговаряше с някаква жена — стройна, с платинови коси, с незначително кукленско лице, смръщено сега в зла и капризна гримаса. Той дълго обясняваше нещо и в позата му, в приведения гръб, в безпомощно разперените ръце личеше смущение, пониженост, молба. Тая малка сцена, зърната за миг, прониза сърцето на младата жена с неочаквана остра жалост. Тя бързо се дръпна да посрещне доктора, който идеше. Заобиколиха още през една-две улици и след няколко минути се намериха с другия.

Седнаха в едно кафене под колонадата. Небето потъмня и се избистри. По корнизите се настаняваха гълъби, готвейки се за сън. Големият оркестър на площада свиреше увертюрата „Кориолан“. Топла прозрачност бе потопила пространството и нещата се обезпльтяваха. Огромният четириъгълник на площада приличаше на инкрустация от патиниран метал. Нямаше гърмол на улица — трамваи, автомобили, коли, — само мек шум на стъпки по плочите и пърхане на криле.

Те седяха мълчаливи, пронизани от тая въздушност, лекота и успокоение, в което няма място за никаква мисъл и което е може би истинското щастие. Оркестърът завърши и във внезапната тишина се чу в далечината сирена на параход, който заминава.

Докторът, изпил вече два коктейла, се разчувствува:

— Погледни, Веса... — Той посочи с ръка неопределено. — Хубаво, нали?...

Другият, приведен на една страна, оправи падналите си коси и се усмихна с изгаснала между зъбите лула.

Младата жена трепна, затвори очи за миг, като че се връщаше от някакво далечно вътрешно пътуване, и рече:

— Какво каза?

— Виж, казвам, колко е хубаво! Като сън...

Тя погледна към тях, после наоколо и устните ѝ се свиха беззвучно.

Сън?... — поклати глава тя, без да отговори. Какъв сън, боже мой? Та всичко тук беше истина, жестока истина. Тя изви очи към двамата мъже, като че сега ги виждаше: как бе станало, че те тримата се бяха събрали в тоя прекрасен и тъжен град?

Сън? Тоя вкус на пепел в устата ѝ, медицинската книжка в джоба на мъжа ѝ, жената с обезцветени коси от кафенето, влакът в единадесет и четиридесет минути тая вечер?...

Донесоха нови питиета. Художникът извади лулата си, наведе се доверително към доктора и усмихнат, поде:

— Знаете ли, господин докторе, аз имам дълг към вашата госпожа... Да, да... дължа ѝ от осем години двадесет лева. Затова тая вечер сте мои гости. Искам днес да си платя дълга...

Докторът се усмихна въпросително, младата жена отвори уплашени очи.

— Чакайте!... Преди осем години — продължи той — бяхме заедно студенти в академията... Бо-з'Ар, в София. Аз живеях тогава... но по-добре да не ви разказвам как. Както повечето другари... Нямам родители, издържах се сам... — Той се подсмя късо: — Ха! Веднъж не бях ял два дни и макар да ме беше малко срам... но бях много гладен, *vi assicurò*^[4] — поисках няколко лева в заем от Веса Мерджанова — вашата госпожа, — тогава госпожица Мерджанова. Тя имаше домашни, минаваше за охолна, на вечерен акт често ни черпеше с цигари и кифли... Та тогава тя ми даде двадесет лева. Двадесет лева в онова време бяха за мене пари за цели три дена! Разбирате ли? А аз — така и не и ги върнах. Сега ще ми позволите да платя дълга си.

Той се смееше стеснено, а върху лицето му бе изписана нежност.

Младата жена изведнъж пламна:

— Как не ви е съвестно да съчинявате такива небивалици!... Няма нищо подобно, нищо такова не помня! Изглежда, че сте останали все същият, да поставяте другите в неловкост!...

— Вярно, господин докторе! Честна дума, така беше! А аз — обърна се той към нея и гласът му внезапно стана глух и несигурен —

не съм, не съм, госпожо, същият!... Сега аз имам достатъчно пари, зная всички валути и бърба няколко езика...

Тя потърка челото си и отново млъкна, отсъстваща.

Как хубаво помнеше тя тая малка някогашна случка! Тя смяташе, че той я е забравил, и от това се чувствуваше още по-добре. Оная далечна, студена и мокра вечер, когато той, свит в изтънялото си палтенце, потъмнял от изтощение, полушеговито-полусмутено ѝ поиска няколко лева „до утре“ — за цигари... То беше най-скъпият спомен за нея от онова време. Той беше толкова неин, интимно неин... Защо сега той го излагаше на показ?...

Вечеряха в една гостилница на тераса с лози и нарове. Имаше само неколцина гости, беше хладно и тихо. Мълвата на града стигаше дотук заглушена. От време на време от лагуната, като ветрец, долиташе звън от дайре и пиано и два-три гласа, които пееха: „Ямбо! Ямбо!...“

Докторът, очевидно доволен от заведението, от срещата с тоя чудноват, но забавен човек, и най-вече от решителния отказ на жена си да останат и утре тук, изведнъж стана много любезен с новия познайник и сега двамата вече разговаряха като отдавнашни приятели.

Художникът сложи ръка върху ръкава на доктора:

— Знаете ли, докторе, какви великолепни неща имаше вашата госпожа в академията!... Какви етюди на животни! Линия, експресия, ритъм!... Просто — шедьоври! Ние, мъжете, ѝ завихдахме!... Работите, нали, още? — изви глава той към нея.

— Оставете мене... Вие, вие кажете какво правите!

— Аз?... Ха! Когато заминах от България, оставих на вратата на стаята си бележка — нали знаете как търговци и адвокати пишат: „Ще се върна след десет минути.“ Аз писах: „Ще се върна след десет години.“ Осем вече изтекоха. Но и след още осем няма да се върна... Какво правя ли?... Тук съм от май до октомври всяка година — рисувам портрети от натура на плажа на „Excelsior Hôtel“ и „Palace“ в Лидо... Американци, англичани, немци... Портретист на световните магнати в къпални костюми... Зиме — в Париж, Берлин, Лондон — пак портрети на познатите на тукашните клиенти... Не мога да се оплача... гешефтите са добри... Но когато дойдох, в самото начало, бях фотограф тук, на пиацата... Дори съм записан и днес в синдиката... — засмя се той и напълни луличката.

— А за себе си какво работите? — запита докторът.

— Ха! Опитвам, разбира се... — кимна той, — но още всичко не е за пред хора... Тепърва трябва да се учи!...

— Как тепърва? — възкликна младата жена. — Та вие в София имахте чудесни неща!...

— Ах, оставете, оставете! — махна с ръка той, стеснен и поласкан едновременно. — Един американец, фабрикант на безопасни карфици, бях му направил два портрета, меценат, искаше да ме води в Щатите. Купи няколко от последните ми неща, направил там изложба за моя сметка. Писа ми, че имала успех. Прати ми даже списание със снимки и отзиви... Вятър! Това е още — *apprentissage*^[5], да, учене на занаята — аз сам го зная. Ако ви интересува, имам няколко снимки, ето, вижте. — И той извади от джоба си дебел плик и им го подаде.

Тя жадно го пое, извади картончетата, потъна всецяло в тях. Ала постепенно ръцете ѝ почнаха да тръпнат, мраз пропълзя по цялата ѝ снага, стори и се, че ей сега ще изкрещи от мъка. Какво беше това? Какъв зъл бог се бе подиграл тъй чудовищно? В тия сухи линии, в тия безжизнени образи, които той сам все пак си позволяваше да показва, нямаше ни троха от онова богатство, с което той се бе явил някога като княз между просяци! Някакви безпомощни гърчения, безвъзвратно мъртви усилия, очевидни за всички, освен за него самия. Клетият, клетият!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя подаде снимките на мъжа си, не продума нищо на другия. Той разбра, изви глава настрана, пусна кълбо дим, после сухо се засмя.

— Да, докторе, изкуството е тиранин, иска само него да слушаш... А аз трябва да печеля пари — и печеля добре. Знаете — дигна глава той и в очите му отново светна усмивка, — аз имам син, петгодишен син. Сега е в Тирол, в един пансион. Трябва да печеля за него...

— А, значи, и вие сте свили гнездо? — тихо промълви младата жена.

— Гнездо? А, гнездо, вижте — засмя се мъжът, — нямам. Син имам, да. Майка му избяга на третата година с един аржентинец. И ние сме сега само двама — момчето ми и аз. Но *scusati signori*^[6]... Извинете, аз много се разбъбрах. Да станем, ако обичате. Иначе не ще има време да се поразходим.

Синя прозрачна мъгла обвиваше града и морето. Месецът, скрит зад Санта Мария делла Салуте, не се виждаше.

— Джулио! — извика художникът. Една гондола мръдна от кея и се доближи.

— Ние сме приятели с него — добави мургавият мъж, каза нещо по италиански на човека и се обърна към другите:

— Заповядайте!

Гондолата изви и заплува с мек шум. От водата идеше мека хладина и младата жена потръпна.

— Трябваше да вземеш горна дреха — каза съпругът.

Другият веднага скочи и метна палтото си, което още държеше под мишница, върху раменете на жената:

— Позволете... Аз и без това не го обличам.

Тя не отказа и затвори очи. От дрехата лъхаше слаб мирис на лула, смесваше се с тръпчивия въздух и влизаше като умора в цялото ѝ същество.

Гондолата плуваше из Канале Гранде, после зави в тесни напречни канали, тъмни, потайни, с тежка, нечиста вода, с гербове на порталите, с малки вътрешни градини, дето високи кипариси се изрязваха над почернелите зидове. Мълчаха. От време на време художникът разменяше полугласно една дума с лодкаря, после сочеше някоя мъртва къща: „Тук е живял Тиеполо... В тая църква има фрески от Веронезе...“

Отново излязоха на Големия канал и при моста на Риалто спряха при едно блеснало кафене. Келнерът донесе ледено в гондолата, после отново потънаха в мрака на заспалите канали. Светът бе изчезнал сега и всичко наоколо нямаше нищо общо е живота. Те самите бяха само образи на нечие въображение, които тутакси ще се стопят в зеленикавия мрак.

На един ъгъл гондолата изведнъж зави и опря до стъпалата на осветена порта. Незабелязано бяха стигнали до техния хотел. Художникът скочи, помогна им да слязат и се поклони, смутено усмихнат:

— Finita... Благодаря ви много за тая вечер! Сега имате още един час до влака... Благодаря! Добър път, господин докторе! Добър път, госпожо!...

Тя усети пак познатото здраво стискане на тая жилеста, нервна ръка. Той се наведе, долепи устни до нейната ръка и още веднъж рече:
— Благодаря!

Влакът излезе изпод стъкления покрив на гарата и затрака по насипа. Блясъкът на града изведнъж се отдалечи. Отляво и отдясно бягаха цветни огньовце, силуети на гемии и товарни моторници.

Те бяха сами в купето. В дъното на вагона шумна компания италианци се черпеха с кианти и викаха. Младеж в униформа на военен авиатор мина с чанта в ръка и се настани в съседното отделение.

Докторът разкопча яката си и въздъхна доволно:

— Слава богу! Ще можем да поспим тази нощ...

Тя се бе отпуснала в насрещния ъгъл и гледаше в прозореца. Трясъкът на влака, бързо бягащият бряг, високият чужд говор във вагона — всичко се сливаше в едно-единствено усещане на глуха болка, като стар зъб, който издълбоко се обажда.

След няколко минути влакът спря на Местре. Отсрещната вратичка на купето шумно се разтвори и вътре влезе петнайсет-шестнайсетгодишно девойче с шапчица на ученичка и две кестеняви плитки коси, увиснали до ушите. На перона го изпрацаха цяло семейство със съвети, заръки и шеги. Подадоха оттам едно куфарче и влакът отново зафуча в нощта. След малко момичето се обърна, огледа спътниците си и полиците за багажа. В тоя миг пред него вече стоеше изправен момъкът с униформата от съседното купе и усмихнато предлагаше да нагласи куфарчето ѝ. Девойчето го изгледа хитро, кимна, погледна нашивките му и седна в ъгъла също полуусмихнато. Момъкът се настани насреща ѝ и един полугласен разговор почна веднага.

От своя ъгъл в другия край младата жена наблюдаваше тая обикновена пътна среща. Момичето беше стройничко, с нежни, почти детски нозе, но с развит бюст. Момъкът имаше неприятно голяма, като че раздрана, плътюдна уста. Скоро се разбра, че тя се връща в Триест при родителите си, че тук е била на гости за две седмици. Той отиваше наблизко, само до Портогруаро. Не се мина много, и младият човек се

премести до момичето и зашепна нещо. То отвърна с тих, гръден, предизвикателен смях, отмятайки назад падналите на лицето косички.

Морето се бе скрило вече, влакът тичаше из равнината и във пробягваха тъмните редици на черничеви градини. В дъното на вагона продължаваха да разговарят високо, като че се караха. Докторът, несмуцаван от шума, дремеше полулегнал. Младата жена затваряше очи и се силеше да заспи, но напразно. Остра, болезнена бодрост я дърпаше изпъната и без да ще, тя гледаше към другия ъгъл и се занимаваше с двойката. Сега вече момъкът бе прегърнал с една ръка момичето, с другата държеше лицето му и го целуваше дълго, последователно, методично. Те не се стесняваха никак, като че бяха сами в купето. От време на време той поглеждаше часовника на ръката си и увещаващо момичето за нещо: навярно настояваше да слезе с него. Но девойчето всеки път засмяно и упорито повтаряше: „No! No!“ — клатеше глава и отново се притискаше към него като чувствено животинче.

— Боже мой, колко лесен всъщност бил животът! — мислеше младата жена, обръщайки се към прозореца. Едно объркано чувство — на погнуса, на потайна завист, на яд към себе си тъкмо за тая завист, на безутешност — се издигаше в нея и запушваше гърлото ѝ. Изведнъж тя усети на дланта и пръстите си тръпката на силно многозначително ръкостискане, притвори очи и стори ѝ се, че чувства отново на устните си неговите горещи влажни устни — веднъж, два, три пъти! Това бе то, всичко, тоя блед, почти никакъв спомен от оная дълбока, парлива, единствена в нейния живот, скривана дори един от друг двегодишна тяхна история, в онова далечно време! Тия бързи, мълчаливи целувки във вечерта на неговото заминаване, което приличаше на бягство. Защо беше всичко това?... Защо?... Всички тия глупави спомени, тая случайна среща тая вечер в града и тая мъка, с която тя се връща и която — тя знаеше това — ще угасва незабелязано, всеки нов ден по-слаба, докато изчезне най-сетне и в душата ѝ остане съвсем празно...

Влакът изсвири пред Портогруаро. Когато спря, момъкът с чанта в ръка отвори вратичката, хвана момичето и го притегли да слезе. То се дръпна разчорлено, зачервено, усмихнато, затвори вратата и се изправи на прозореца, махайки с ръка. Когато колелата затракаха отново, отвори чантичката си да се огледа, оправи коси, напудри се. Сетне

извади сандвич и портокал и закуси. На гарата в Триест тя слезе, хвърли се на шията на една повехнала, прилично облечена жена, навярно майка, която я чакаше, взе я подръка и се отдалечиха, бърбейки високо и весело. Шумната компания италианци също слезе. Вагонът изведнъж затихна — сънлив, печален, както е винаги късно нощем на гари, дето пътниците повече слизат, отколкото се качват.

Скоро машината запухтя по стръмнината нагоре, към границата. Младата жена гледаше как се топят в далечината пръснатите светлилки на пристанището, как морето постепенно се слива с мътномлечното небе. Там, в тая неясна далечина, потъваше, неоставило никакъв спомен, всичко, което бе живяла, видяла, чувствувала през тия тридесет-четиридесет дни: градове, места, музеи... всичко изчезваше някъде, изгубило всяка цена, и най-чудното бе, че в душата ѝ не трепваше никакво съжаление. Тя се опита да си припомни някои неща, отделни подробности, и усилията ѝ бяха немощни, без желание, вдървени от някаква вътрешна тъпота. Само тоя следобед, тия няколко нощни часа във Венеция изпълваха съзнанието, унищожаваша без остатък всичко друго, бяха като че единствената, неподозирана за нея цел на това мечтано пътуване. Но това съзнание не раждаше никаква радост, нито дори остра мъка: то беше окончателно опустошение.

Съпругът, вече удобно лепнал в празното купе, спеше отсреща. От полуотворената му уста излизаше тихо съскане на здрав, уморен човек. Тя погледна това спокойно, грубо лице с набола, небръсната от вчера брада, съзря скъпата автоматична писалка, която се подаваше от горния джоб — и внезапно нещо съвсем чуждо, почти враждебно, примесено със смътно чувство на противност, се плъзна в сърцето ѝ. Изведнъж се усети съвсем сама, като в непозната страна, откъсната от всичко, което бе имало някаква цена за нея. Това беше страшно: тая полубяла преваляща нощ, тоя заспал влак, който я водеше нанякъде. Къде?... Тя потърка чело, струваше ѝ се, че трябва да намери една последна опора. Отвори чантичката си, извади портрет на тригодишно засмяно дете, загледа се в него. И отново (какво чудовище съм аз! — помисли в същия миг тя) нищо не помръдна в нея, в тая тъмна, хаотична дълбочина, дето тя сама не можеше да проумее какво има. Едно-единствено усещане само я премазваше всяка минута по-пълно: всичко — всеки ден — и утре — всички дни, целият живот е безвкусен

и пошъл, а самата тя — увехнала, зла, изпразнена като гумено балонче, което неочаквано са пробиха.

Вън почваше да се съзорява. Сива дрезгавина висеше над тъмната земя, из която запъхтян влакът едва-едва възлизаше. Постепенно зад прозорците се откри камениста сивобяла местност без селища и зеленина. Разхвърляни тук и там скали стигаха чак до хоризонта. Небето беше ниско, безслънчево и студено и над този бездушен пейзаж бавно слизаше един мъртвороден ден.

1937

[1] Моля, госпожо! ↑

[2] Очарован. ↑

[3] Здравей, Паоло! ↑

[4] Уверявам ви! ↑

[5] Чиракуване. ↑

[6] Извинете, господа! ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.